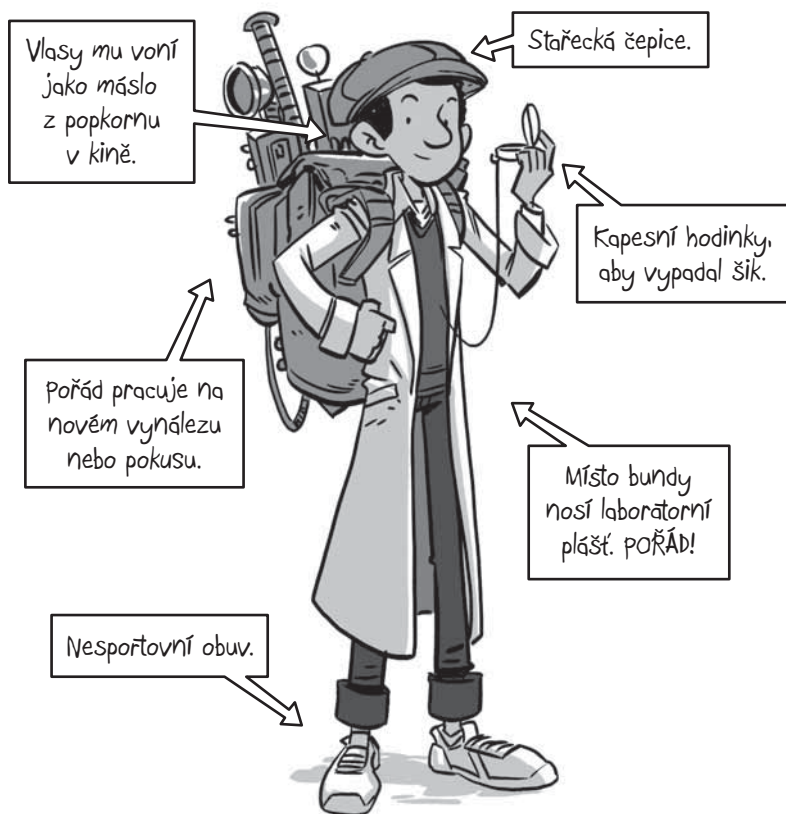

Quint přitahuje ke sklu velký kuchyňský stůl jako provizorní barikádu.

Zvedám se na nohy a kulím oči – nemůžu tomu uvěřit. Je to on. Je to vážně on.

QUINT BAKER Nejlepší kamarád

„Celou dobu jsem se bál, že jsi mrtvý!“ vyhrknu.

„Vědec nikdy doopravdy neumírá,“ odpovídá Quint. „Žije dál prostřednictvím svého výzkumu.“

Sténám.

„Ale ano, jsem normálně, obyčejně naživu,“ dodává Quint.

Nejradši bych znovu zasténa, ale nemůžu si pomoci: musím se smát. Jsem hrozně šťastný, že vidím svého kamaráda.

„Ehm, jo. Vzpomínáš? Jednou jsme na něm pracovali celé odpoledne. Měli jsme velký plány, že si tak budeme potřásat rukou na chodbě, aby ostatní věděli, že máme nějaký hustý tajnosti. Vzpomínáš?“

Quint se škrábe na hlavě. „Matně. Jak že to bylo?“